

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Selçuk Üniversitesi'nde öğrencilerin
kişisel bilgileri Ensar Vakfı'yla paylaşıldı.
Vakıf, kendi yurtlarına kayıt için öğrencilere mesaj atıyor.

SONBAHAR akşamı HİKAYELERİ • Mhala Sinek Var •

Karşı apartmanın camından yansıyordu batan güneşin turuncu ışıkları.. Bu halyle der bir kamp ateşine benziyordu belki de.. Dünya kamp atmak için uğradığımız bir yerdi belki de, doğumdan ölüme.. Ama yine de aklını asıl kurcalayan güneş ışığının yaptığı 150 milyon kilometrelik yolculuktu.. O kadar kilometreyi kesintisiz giden ışın, son 100-150 metreyi camdan sekip yapıyordu.. 150 milyon kilometre yol gelip de yanlış eve girmek gibiydi bu "Ops.. Pardon yanlış geldim.. Ben Nezih abiye bakmıştım ama.."
"Burda Nezih filan yok bilader, sittir git.."
"Ne ağzını bozuyosun lan it! Al sıcak! Ter içinde kal hayvan herifi!"...

Sonra sinirle Nezih'e gelir ışık.. Der ki;
"Karşı apartmanda oturan yavşak bana perde çekti.. Camımı zor kırdı.."
"lanet olsun"

Nezih aslında güneş ışınına biraz bozulmuştu..

"Sen direkt bana niye gelmedin ki?"

"Karıştırdım diyorum abi.. Şimdi kafaya kazıdım o yavşak, ama.. Daha selam alamaz.."
"Sen ama hergün aynı şeyi diyosun.. Geri-zekalı mısın sen? Unutuyor musun?"

Güneşin kelimeler boğazında düğümlenir.. "Aşk olsun abi" der ve üzgünce gözden kaybolur.. Bi jet uçağı olsa Nezih'in, yetişip ağzını yüzünü kırarak kadar sinirlenmiştir güneşe.. Dünya sosyetesinin jetleriyle geceyi kovaladığı gibi güneşi kovalamak istemektedir Nezih.. "Çok param olsaydı kesin jet uçağı veya ses hızında giden tren alırdım" diye idenir.. Ama fakir olduğu için bunları alamayacak olmanın öfkesi, güneşe olan öfkesiyle birleşir ve ortaya enteresan bir öfke çıkar..

"O kadar fakirim ki, güneşim bile karşı camdan çekiyö" öfkesi.. Bu öfkenin benzerini bilmektedir Nezih..

"O kadar fakirim ki, internetim bile karşı camdan çekiyö" öfkesi..

Evet, Nezih'in interneti de kasaktır.. Karşı komşunun şifrelemediği internete olan maddesidir.. Film, Youtüp, ne varsa.. Tek tık sınırsız internetin tadını doyusuna çıkarmaktadır

"Bi jet uçağı olsaydı, giderdim güneşin peşinden.. Ağzını yoklardım.. Konuyu internete getirirdim.. Karşı komşunun internetini emdiğini bilip bilmediğini öğrenirdim.. Çünkü adama okur beni, bu senin internetini bitiriyo der.. Diyebilir.. Aramız çok iyi değil.. Benden önce o adamla buluşuyo hep.. Uyarılarımı dikkate almıyor.."

Çabucak sandukasının başına gitti Nezih.. (Sandukayı çiziyim size)

Ve isinden kalashnikov çıkardı.. Ama aradığı bu silah değildi.. Kenara koydu ve sandukadan roketatar çıkardı.. Karşı komşuya sıkacaktı.. Ve karşı komşunun evini havaya uçuracaktı.. Fakat bu internete elveda etmek demekti.. Roket atarı da kenara bıraktı ve kalashnikovu yine aldı.. Sonra roketatarı da diğer eline aldı.. Karşı komşunun camında ki yansımasından full silahlı halini görmek istedi.. Zira evinde ayna yoktu.. Ama karşı komşu çok uzaktı.. Güneş ışını için belki uzak bi mesafe değildi ama Nezih'i zorlamıştı.. Kalashnikov ve roket atarı bi eline alıp diğer eliyle sandukadan dürbün çıkardı.. Evet evet.. Şimdi görebiliyordu ama esas pozisyonunu alamamıştı.. Bir eli dürbünlükken bu zordu.. Dürbünü koltuk altına sıkıştırıp tekrar sandukaya eğildi.. Koli bandı çıkardı.. Dürbünü koli bandıyla suratına kafasına güzelce yapıştırdı.. Fakat dürbünün ucu ağır geliyor ve aşağı düşüyordu.. 5. rulo koli bandında dürbün nihayet tutundu Nezih'in suratına.. Nezih bi eline kalashnikovu, bi eline roketatarı alıp, yavaşça karşı komşunun camına döndü.. Yavaşça döndü çünkü dürbün her an düşecek gibiydi.. Ama düşmedi.. Nezih karşı cama bakıyordu.. Yansıması yoktu.. Çünkü içeriden ışık yakmışlardı.. Dahası, karşı komşu sevişiyordu.. Çok mahcup oldu Nezih.. Yavaşça sandukasına döndü tekrar.. Silahlarını geri koydu.. Dürbünü yakını görmesi zordu.. Bu yüzden

el yordamıyla koydu silahlarını.. Ve roketatar yanlışlıkla ateş aldı, mutfak kapısını vurdu.. Tahribatı el yordamıyla anlamazlığıyordu Nezih.. Kapı yoktu.. Biraz daha ilerlegince mutfagin da olmadığını anladı.. Çünkü havadaydı, düşüyordu..

"Bi jet uçağı olsa daha hızlı düşerdim.. Ecelden önce varırdım.. Nerede kaldın ya derdim.. Sen niye direkt bana gelmiyosun ki derdim.. O da büyük ihtimal bahaneleri sıralardı.. Ecel de güneş gibiyse işimiz var, diye düşündü Nezih.. Gülüyordu.. Zemine çarpmasına çok bi şey kalmamıştı, kikirde-meye başladığında.. Dürbün hala gözünde-ydi.. "Düşecek sandım ama düşmedi.. Sağlam bağlamışım" dedi martının anüsüne bakarken.. Kadraja kendi kendine girmişti martı.. Yoksa sapık falan değildi yani..

Patlamayı duyan karşı komşu, sevişme-yi bırakıp cama koştu.. Karşı binadan dumanlar yükseliyor ve kalın gözlüklü biri aşağıya düşüyordu..

"Onlar gözlük değil" dedi karşı komşunun seviştiği kadın..

"İçeri gir" dedi telaşla karşı komşu.. Kadın bir hayli şıplaktı çünkü.. Neredeyse şırılsıplaktı.. Aslında şırılsıplattı gerçekten ama, alacakaranlık üzerin de tül gibi oturmıştı.. Biraz daha beklerlerse gece olacaktı.. Geceyi giyecek ti vücuduna.. Hiç kimse göremeyecekti..

"Sabah bi daha sevişir miyiz?" diye sordu karşı komşu..

"Sevişiriz" dedi kadın..

Nezih düşüyordu.. İlk baştaki sakinlik artık yavaş yavaş yerini panığa bırakmaya başlamıştı.. Çünkü 5. kattan aşağı düşüyordu.. Şakası yoktu bu işin.. Aşağısı betondu ve bir an önce bir şeyler yapması gerekiyordu.. Seçenekleri hızla gözden geçirirdi.. Jeti var mıydı? Yok.. İnterneti var mıydı? Evet.. Peki güneşe güvenebilir miydi? Hayır.. "En güvenliğin anda arkandan batar güneş.. Güvenme ona.. İşini kendin hallet.. Aşağı baktı.. Çok bi şey kalmamıştı.. Ama biraz da dürbün yüzünden yakın gözüküyordu gerçe.."

SON

Bay bay mi hay hay mi?

@kaansezyum

Geçtiğimiz hafta Kaş'a gittim
ayırtıp söylemesi. Bir yandan
da size ne benim gittiğim
Kaş muhitinden değil mi?
Keşke siz de gitseydiniz
Kaş'a. Keşke hepimiz Kaş
gibi bir yerde kalsak. Kaş
dediysem, içi değil, denizine
gittim gibi düşünelim. Yoksa
artık her yer gibi kalabalık,
pahalı ve gürültülü. Özellikle
gürültülü ama ne yapacaksın bu işler böyle. Kaş'a ya
da yazlık bir yere yaklaşıırken denizi ilk gördüğüm
an çok heyecanlanırım hep. Masmaviyle yüzünüze
yüzünüze parlar deniz. 'Gel hadi az sonra güzel sularda
dolaşacaksın' der bana. Bir heyecan basar, kuyruğum
olsa kuyruk sallayacak hale gelirim. Aynı bir köpek gibi
camı açarım, kafamı camdan çıkarırım. Denizi ve güneşi
selamlarım, kısa bir sa as faslından sonra gözlerim dolar.
Yüzmek kendense çoğu insana ve hayvana keyif veriyor,
belki eski anılarımızı hatırlıyoruz, belki ilkel geçmişimiz
bize sudan geldiğimizi fısıldıyor. Hepimiz sudan geldik,
toprağa gideceğiz. Bu bile güzel bir döngü.

Kaş'ta bu sene caz festivali vardı. İlk kez oluyor, caz ya bildiğin. Çoğu insan için uzak, anlaşılmayan bir müzik gibi oysa ki müzik güzel bir şey. Her şeyin güzeli güzel çünkü. Cazdı mazdı derken, ben de kaynadım araya, gerek dıcey kimliğimle, gerekse gevşek kişiliğimle festivalin bir parçası oldum. Çok sevdiğim arkadaşlarımı

gördüm. Normalde bu müzisyen tayfası kolay kolay bir araya gelmiyor. Sürekli oradan oraya koşturmak zorundalar çünkü. Çalarak hayatını kazanan bir çok siyasetçinin aksine, müzik çalarak kazanmak o kadar da kolay değil. Dinleyeniniz az oluyor, az para kazanıyorsunuz, yıllarca enstrümanı çalışmışsınız, aynı keçi boynuzu gibi kemir kemir bal gelmiyor bir türlü. Neyse ki bu sefer seyircisi boldu festivalin. Hava da şerbet gibiydi, aklımlı kaçırarak gibi oldum.

Diceylik herkesin yapabileceği, kolay başlanan ama ustalaşması zor bir olay. Benim bu işe girişim ‘Ya ne var, ben de birbiri ardına parça çalarım’ diyerek oldu. Yıllar önce 90’lı yılların ortasının ilerisinde bir senelerde Taksim’de Gizlibahçe’de başladım. Aslında iki arkadaş çalacaktık. Birlikte çalarsak daha rahat olut diye düşünmüştük. Hemen bir afiş yaptık. İsim de bulmuştuk. Dj Sarıyılan... Afişte iki başlı bir yılan vardı. Ama ne olduysa ilk çalacağımız gece arkadaşım gelmedi. Sarıyılan da bana kaldı. Gizlibahçe hala var, O günden bu güne saçma sapan şeyler, Türkçe garip 45’likler, gazete promosyon plakları, bol bol eski orijinal Ajdalar, Zeki Mürenler, Aphex Twinler, aklıma ne geldiyse çaldım. Beni dinleyenlerin eğlenmesine önem verdim. Hiçbir zaman ‘Bakin ne enteresan şey çalışıyorum, dinleyin’ şeklinde yaklaşmadım. Ama enteresansılıksa enteresansılık, Barış Manço’nun Cacık adlı parçasının girişi olsun, Şener Şen’in İlhan İrem versiyonunu filan, Allah ne verdiyse çaldım. Yıllar geçtikçe de cebime daha ilginç parçalar

koymaya başladım. Bir zamanlar 45'lik ve CD taşıdığımız sistemler gitti, yerine USB'den çalan sistemler, Traktörler ve çeşitli elektronik alet edevat geldi.

Her çaldığım mekanda önce barın arkasında çalışanlarla iyi anlaşmaya, önce onların gönüllerini hoş tutmaya çalıştım. Hala da öyle yaparım. Kimse yokken sizi dinleyen, sabahtan gecenin körüne kadar çalışan

bireylere iyi zaman geçirdiğimiz zaman onlar da size iyi bakıyor sonuçta. Diceyliğin en güzel tarafı hem dışarı çıkmak, hem de içkiye para vermemek, bir de üzerine az da olsa üç beş bir şeyler kazanmak ve insanlarla eğlenmek oldu. Rezil olana kadar içtim, bol bol da rezil oldum. Hala da rezil olana kadar içersen garanti rezil oluyorum. O yüzden içmemeye çalışıyorum, oluyor mu? Bazen oluyor, bazen olamıyor ama ertesi gün uyandığımda ne olduğunu bilmediğim bir filmin sonu bilgisayarımda açık, ağızımda ölü köpek ayağı tadı gibi bir aroma ve beyin hücrelerimin öldüğünün garantili habercisi olan yoğun

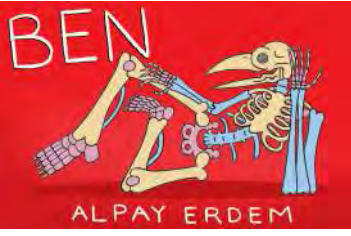
bir gerzomatlık oluyor üstümde.

Sizlere önerim müziği sevin, müzik sevmiyorsanız resim sevin, o da olmuyorsa bir şeyleri sevmeyi sevin. Kimse ölürken ‘Ay o işyerindeki fazla mesai ne de güzeldi, ne güzel zaman geçirmiştım’ diye hatırlamayacak. Varsın yaşasın herkes bir gün daha fazla, çünkü belki yarın, belki yarından da yakın bu hayata bay bay.

* Çizim Rıza Türker'in ellerinden öpmüş.

æ Merhaba.
æ Rüya görüp insan aramak ne demek. Rüyasında görmüşmüs, iyi miymişim? İyiyim ha, iyiyim. Nedenise gerçekten bazı şeyler kötü gittiğinde hiç görmüyorsunuz bu rüyaları, hiç aramıyorsunuz beni.

Rüyadır bu ya, dünyanın en saçma şeyidir, dünyanın en saçma şeyleri gerçekleşir hep rüyalarda, böylesine ipe sapa gelmez bir hadiseyi referans alıp insan aramak ne demek, gerçekten anlasam kafayı yiyeceğim. Normal bir zamanda hiç arama, rüya görüp ara. Bana göre değil. Bazen bana da oluyor, bir arkadaşımı rüyamda görüyorum, "arasam mı acaba" diye bir düşünüyorum, düşünmüyör değilim, genlerimize işlemiş çünkü, ama sonra aramıyorum. Saçma çünkü diyorum. E saçma çünkü. Bir şey olsa zaten kulağıma gelir diyorum. Diyorum da diyorum, diyorum da diyorum. Daha da neler diyorum da, onları da kendime saklıyorum. Zaten beni bırak, ben sabahtan başlayayım, akşama kadar bir şeyler diyeyim. Sonuç olarak, lütfen rüya görüp de kimse kimseyi aramasın artık. Bu nedir ya. Halla halla ya. æ "Simit mi bekliyorsunuz, ekmek alabilir miyim" demişti bir keresinde de bir kadın, o da çok saçmaydı. Çengelköy simitçisinin önünde kuyruk olmuşuz, simit bekliyoruz, ya da ekmek bekliyoruz, tam olarak kimin ne beklediğini bilmiyorum ama ben simit bekliyorum, en azından onu biliyorum, evet ben simit bekliyorum. Bunun dışında kimin ne beklediğini ben acaba nereden bilebilirim. Öyle acayip bir soru ki, biz sırada bekleyen on kadar insan, sanki tek bir kişiymişiz gibi, sanki hep bir ağızdan, "evet simit bekliyoruz", ya da "hayır simit beklemiyoruz, ekmek bekliyoruz", ya da "bazılarımız simit bekliyor, bazılarımız ekmek bekliyor" diyebilecekmişiz gibi. Mişiz gibi. Mişiz resmen impozibil. Ayrıca simit beklemek ne demek. Ben kendimi "simit bekleyen" olarak tanımlamıyorum. "Simit alacağım" benim olayım bu. Halla halla ya. Kadın o kadar saçma bir şey söyledi ki, resmen kombo misali. Sen kombo'yu bildin mi. Yani aslında derdi şu kadının. Eğer simit bekliyorsak kendisi ekmek alacağı için sıraya hiç girmesin, ekmeğini alsın gitsin, derdi o. Bu nasıl bir mantıktır, düşündükçe nutuklar tutuluyor. Bu fırında zaten iki kalem olay var, bir simit, iki ekmek. Biri diğerinden daha mı öncelikli, bilemedim ki, ya da önceliksiz. Kimse bir şey demedi kadına. Ben de demedim. Bir yerden sonra da, "aamaan" noktasına geliyorsun çünkü. Çünkü zaten dert değil. En azından benim için değil. Nolacak canım. Ben sadece cümlelerin manasızlığına çok takıldım. Yoksa ben de artık birçok şeye karşı duyarsızım. Çünkü ben de bu toplumun bir ferdiyim. Toplum neyse ben de oyum. Toplum öyle çünkü. Korkağız bizler. Bilhassa da minibüs şoförlerinden çok korktuğumuzu düşünüyorum. Çünkü korkmasak, olur olmadık yerlerde dakikalarca durmalarına, ne bileyim, minibüse binmiyorsak bile, trafiği kafalarına göre kilitlemelerine sesimizi çıkaramıyorsak, bunun başka bir açıklaması olamaz diye düşünüyorum ben. Korkağız. Korkmasan olmuyor. Başa bir haller geliyor. Ne bileyim, böyle işte.

æ Bu hafta da saçmalıklardan gitsin madem. Geçenlerde de Özlem'im çok saçma bir şey söyledi evde. Ben de onun üzerine süper ince bir espriyle kendisine şahane bir karşılık verdim. Kalakaldı. Kalktı yanımdan mutfağa gitti. Dedim herhalde şu anda içeride dediğim şey hakkında düşünüyor. Espriyi anladı anlamak üzere diye düşünüyorum ben kendime kendime öyle salonda. Birazdan kahkahalar atarak çıkacak mutfaktan, öyle gelecek salona diye düşünüyorum öyle. Baktım gelmiyor. Noluyor ya diye mutfağa bir girdim ki, takmış kulağına kulaklığı, içeride zumba dansı yapıyor. O an anladım ki, ben kendimi çok ciddiye alıyorum. Özlem'imin umrunda değilim. Yok çok güzel şaka yapmışım, yok bilmem ne yapmışım, piyiii. O kendisini zumba'ya vermiş. Zumba da neyse yani. Özlem'im gerçekten çok ilginç biri. Bu yaz da Bodrum'da bir otelde, hesapta tatil yapmıştık dört gün öyle. İğrenç bir yerd. Resmen dolandırıcılar. Dört günlük parayı da önden önden alıyorlar, sonra parayı da geri alamıyorsun, gidemiyorsun da bir yere. Her şey çok kötüydü, bir gün katlardan birinde, barmenden bira istedim. Barmen de alt kata yönlendirdi beni. Nedenise. Özlem'imin tepesi bir attı, "yakarım burayı" dedi barmene. Barmen de şaşırdı. "Noluyo .mına koyiim" dedi bence o anda içinden. Ben de çok şaşırdım. Eşim otel yakacak, o olacak başıma. Barmen o kadar korktu ki, çiftler çiftler verdi birayı yemin ediyorum. Her şey gerçekten çok saçmaydı.

æ Ve galiba en saçma şeylerden biri de, benim bir türlü hayatımı karartan otomatik düzeltme'den vazgeçmemem. Telefonda bir şey yazıyorum, o başka bir şeye dönüşüyor. Sonra yendien yazıyorum, sonra yine başka bir şeye dönüşüyor. Sonra yeniden yazıyorum, sonra yine aynı oluyor. Sonra bir daha yazıyorum, "artık anlamıştır, düzeltmez herhalde" diyorum, yine düzeltiyor. Böyle böyle eriyorum, böyle böyle bitiyorum. Ama yine de ne olursa olsun, otomatik düzeltme'yi asla kapatmıyorum. Ass-la ama.

æ Hoşça kal.

"HİKAYECİ"

27 Eylül Cuma / Mecidiyeköy Artmera / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 217 02 03
28 Eylül Cumartesi / Kadıköy Bahane / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49

Benim Sinemalarım (senin sinemaların canım) 3: Canım Kardeşim: Mülkiyet Hırsızlıktır O Anlama Gelmiyor Canım Kardeşim

Galiba bir taraf tutma saplantımız olduğu için konu hele bir de hepimizin defalarca izlediği filmler olunca anında bazı şeyleri "dokunulmaz" ilan ediyor, dokunulmaz ilan ettiğimiz için de üzerlerinde hemen hiç düşünmüyor, kimsenin düşünmesine de izin vermiyoruz. Malumunuz iki haftadır ülkemiz sinemasının en sevilen filmlerinin karanlık yönlerini irdeliyorum. İrdelediğim Mavi Boncuk ve Neşeli Günler filmlerini, uğruna adam dövecek kadar seven beş kişi adresini istedi, bir kişi de beni dövme için o kadar zahmete bile girmek istemedi herhâlde ki doğrudan kendi adresini verip benim oraya gelmemi ve beni çok fena döveceğini bildirdi. Valla dayak yemek için kalkıp Kütahya Tavşanlı Cumhuriyet Meydanı'na gitmeye hiç niyetim olmadığı için son arkadaş ne kadar ciddiymi onu bilemiyorum. Bir yandan da; ciddi olduğunu bilsem gitmem, ciddi olmadığını bilsem, e zaten niye gideyim? Birinde şimdiye kadar hiç gitmediğim bir ilçenin muhtemelen en büyük meydanında dayak yıyorum ki bu durumda sanırım tam da meydan dayağı dediğimiz hadise yaşanmış oluyor diğer ihtimalde de yine hiç gitmediğim bir ilçenin muhtemelen pek de görülmeye değer olmayan meydanında mal gibi beni dövmecek adamı bekliyorum. Valla ne kadar düşünsem de hangisi daha kötü bilemedim. Ama herhâlde bu hafta daha da fazla tepki alacağım çünkü bu hafta işlemek istediğim film en dokunulmaz filmlerimizden Canım Kardeşim.

1973 yapımı Canım Kardeşim, bir baltaya sap olamamış iki serserinin zağar gibi ortalıkta gezinmesiyle başlar. Tarık Akan ve Halit Akçatepe'nin canlandığı iki serseri; gariban esnafın, seyyar satıcının mallarını çalmakta, resimlerine bakıp otuzbir çekekleri dergileri bile bayiden aşırırmaktadır. Bütün gün parklarda yan gelip yatan ikiliden Tarık Akan'ın canlandığı Murat, babası ilerlemiş yaşına rağmen hâlâ İstanbul sokaklarında sakalık yaparken bir iş bulup çalışmayı aklından bile geçirmez. Evet, yoksulluk vardır; evet, işsizlik vardır ama netice itibarıyla filmin çekildiği yılın işsizlik oranı sadece %6.2'dir. Bir fikir vermesi açısından son kırk yıldır işsizlik oranının, sadece 1998'de bu rakamın (o da biraz) altına düştüğünü, 2015'ten bu yana da sürekli olarak bunun yaklaşık iki katı olduğunu söyleyebiliriz. Yani yıl 1973 ve aslında bu iki hayta bir fabrikaya yazılmak istese önlerinde hiçbir engel yok. Etraflarındaki insanlar ne iş olsa yapıyor, yeri geldiğinde kanlarını satıyorlar ama bu ikisinin mala davara hiçbir faydası yok.

Hırsızlıkları, dolandırıcılıkları bile ufak tefek. Arkadaşım, yurtdışına işçi olarak gitmek isteyen fakir inşaat işçisini dolandırmak nedir yahu? Girip bir işe çalışmak yerine fakir insanları dolandır, seyyar satıcının mandallarını çal sonra da git kahvede kumar oyna üstüne hile yapıp eşini dostunu dolandır. Hayır bir de yapım şirketinin tanıtımında bu dolandırıcılık ve hırsızlıklar yoksul ama neşeli bir hayat sürdürmek diye tarif edilmiş.

Tabii bu filmin bugün birçok insanın dokunulmazı olmasına neden olan şey bu ikilinin haytalıkları değil, bizim sinemamızda bile eşine az rastlanır bir duygu sömürüsü şahıkası olması: Cahit Oben'in müzikleriyle daha da muştulanan, küçük Kahraman'ın çaresiz hastalığının işlenme biçimi her hâliyle dev bir ajitasyon fırtınasıdır ve daha kötüsü film bir çözüm yolu, yoksullukla ve eşitsizlikle mücadele biçimi de önermez. Öyle işsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneğine üye olmayı aklına falan getirmez, kaderimse çekerim modunda yaşar filmin kahramanları. Murat öfkelenir, hiddetlenir ama adres hep yanıltır. Sisteme ve onu bu hayata zorlayanlara değil, hesabı ödemedem savuşmaya kalktığı lokantanın müdürüne efelenir. Türkiye'de Sağlık Hizmetlerinin Sosyalleştirilmesine Dair Kanun, on yıl önce yürürlüğe girmiş olmasına rağmen temel hakkı olan sağlık hizmetini talep etmek yerine, şikeli at yarışından köşeyi dönmenin yollarını arar. Elbette filmi izleyenlerin büyük kısmı finalde gözyaşlarına boğulur ama bu aslında zaten tam da filmin amaçladığı şeydir: En saf duygularımızı sömürmek ve bir yandan da bizi örgütlü, kararlı, mantıklı bir sınıf mücadelesinden uzak tutmak. Ha ikincisinden o kadar emin değilim ama amaçlamasa bile istemeden de olsa yol açtığı da budur neticede.

Taksinin arka koltuğunda oturmuş dışarısını izliyorum. Tek kişilik ince araba neden halen düşünülmedi? Her şeyin acilen küçülmesi lazım. Aksine, inat eder gibi her şeyin daha da büyüdüğünü yapıyorlar. Okeyde falan kaybedeceğini anladığı zaman insanların "hadi bitsin de bitsin"

diye lakayıt, hızlı hızlı oynamaları gibi. İnsanlık bilinçaltında kavradı mı acaba acı gerçeği? İnsanlık nanay, dünya nanay, gelecek nanay. Arabaların küçülmesi lazım, içine zor gireceğimiz arabalar yapılması lazım. Götümüzü biraz zora alıştırmamız lazım. Yeni arabalar bir yerinden hava basılmış, şişirilmiş gibi. Neden cins cins araba var? Tek tip araba olması lazım.

İnsanlık şık ve havalı yaşama şansını kaybetmedi mi? Evin önündeki dar sokağı her gün izliyorum. Yeni arabalar artık sokağa sığmıyor. İnsanlar hem oradan oraya gitmek istiyorlar, hem de arabalar sokaklara sığmayacak kadar büyük olsun istiyorlar, hem de arabam çizilmesin, hiçbir yere değmesin istiyorlar. Arabalar cayır cayır çiziliyorlar. Sokağın iki yanına park edilmiş dev arabaların

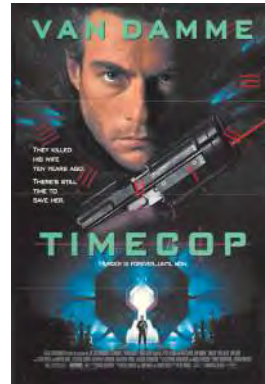

arasından dev arabalarla geçmeye çalışıyorlar. Ya otoparkçı, ya apartman görevlisi, ya bizim karşımızdaki beyaz eşya dükkanının sahibi; olayı gören vicdan sahibi birisi mutlaka çıkıp bağıyor: ABLA GEÇMEZ ORADAN, ÇİZERSİN ARABAYI! GERİ ÇIK İSTERSEN! Zaman polisi gibi, gelecekte işlenecek bir suçu henüz gerçekleşmeden önlemeye çalışıyorlar. Kadın genelde "benim çok büyük arabam var, benim her yerden geçebiliyor olmam lazım, arabam büyük olduğuna göre en iyisini bilecek olan yine benim, arabama doğru bağırp zavallı nefeslerinle arabanın değerini düşürmeyin" der gibi bakıp arabayı sığmayacak yerlere sürüyor. Araba çizilince de aaa ooo diye bağırp sinir krizi geçirmeye çalışıyorlar. En çok o zaman iyi ki dışarıyı izliyorum diyorum.

Cep telefonlarının küçülmesi lazım. Babanemin ve babanemin arkadaşlarının bile telefonları kocaman. Birlikte toplanıp çay bahçesine gittiklerinde, bir masaya oturup okey takımı ve çay istediklerinde, hepsi cep telefonlarını çıkartıp masaya koyduklarında; neye benziyorlar diye uzun süre düşünmüştüm ilk gördüğümde... Sonra fark ettim ki henüz gerçekte olmayan, düşünülmemiş bir şeye

benziyorlar. Belki zaman polislerine benziyorlar? Okey tahtaları uzaylı bir teknolojinin kontrol paneli gibi, birbirlerinin önlerine konuşmadan okey taşları bırakıyorlar, belli ki veri akışı bu taşlar sayesinde sağlanıyor. Sonra içlerinden birinin okey tahtasının yanına bıraktığı dev cep telefonunun ekranı canlanıyor, sahadaki ajanlarından gelen mesajı açtığında ekranda dev yanaklara sahip bir bebeğin resmi beliriyor. Gelecekte insanlığa karşı suçlar işleyecek azılı bir suçlunun şimdiki eşgali olmalı. Gelecekte suçluların işleyecekleri suçlar, henüz suçlular yanaklı bebekken tespit ediliyor. Zaman polislerinin görevi suçları henüz

gerçekleşmemişken önlemek. O yanaklı çocuğun normal liseye değil, anadolu lisesine yazdırılmasını sağlayacaklar, şebeke suyuna pasiflora ve papatya çayı karıştıraraklar, anne babasına "çocuğa vurmayın, çok şımarırsa düşünme köşesine gönderin, o evde yokken odasını arayın uyusturucu, bıçak falan saklamış olabilir" diye uyaracaklar ve bu yanaklı pisliliği topluma kazandıracaklar. Mesajı alan ajan ekranı kaldırıp masadaki diğer zaman polislerine bebeğin fotoğrafını gösteriyor, hepsi birden tek ağızdan bağırmaya başlıyorlar: Maşallah, maşallah, maşallah... Yani: Gelecek şimdi, şimdi geçmiş! Olacakla olan arasında duran biziz! Teşkilatımıza övgüler olsun, geleceğimize övgüler olsun!

"Çoban kızı, ben korkmirem senin çoban babeyden!" -Türküden...

● Bir Türk'ün bir Rus'a "Nays tu mit yu" diye selam verdiği Ortadoğu, nasıl kolay çözülebilir?!

● Peki David Bowie'nin sıkı bir Yaşar Kemal, bilhassa da İnce Memed hayranı olması...

● Avrupa'dan giderek uzaklaşıyoruz. İspanyolca'yı çözmeden daha, bi de Katalanca çıktı ha!

● Kâfi: Bu kelimenin anlamı, tüm gizemiyle çözüldüğünde kurtulacak vahşetten dünya. (Rahmetli babam, arada bir "Mevcutlarla iktifa edin!" derdi. Eldekilerle yetinin manasında. İşte ben de onu diyorum.)

● Her şeyini yoksullara veren, bu yüzden de türbesi olan Donsuz Ahmet'ten bahsetti bir arkadaşım. Nur içinde yatsın Denizlili ermiş. Manço'nun 'Kul Ahmet'inin tamamına ermiş...

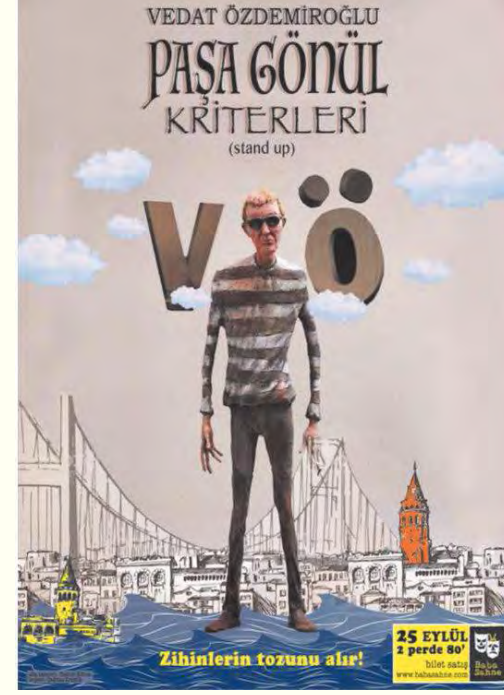
● Ölünce rahmet dilenen değil de 'taksiratı için af dilenen' adam, yaşarken kim bilir ne çeşit bir adam?!

● Ödev veriyorum! Cümle: "X, Y'yi açık ara sollamıştır!" X'ler: Bekir Coşkun, Bergüzar Korel, Binnur Kaya, İlber Ortaylı, Kıvanç Tatlıtuğ, Nuri Bilge Ceylan, Teoman, Yavuz Turgul, Yıldız Tilbe, Zeki Demirkubuz. Y'lerin tamamını yazıp, 'mektupla' gönderene kitap imzalayacağım. Adres: Uykusuz Mecmuası. Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sokak. No: 29/4 Beyoğlu-İstanbul. Mail yok, sosyal medya yok, MEKTUP VAR!

● Pazartesi. Kuşadası. Uyandık erken. Yol var. Kahve. Yazı var. Not almak lazım. Yazıdan kaçış: Stefan Zweig'in 'Satranç' romanını elime aldım. Can Yayınları, Almanca aslından Ayça Sabuncuoğlu çevirisi. Daldım bir sisin içine. Sevgili Gül Ergelik'in şahane kahvaltısı olmasa, kımıldamadan okuyacağım. Bambaşka bir atmosfer yaşıyor Satranç, yeni bir anlatış şekli sunuyor. Yolda da elimden düşmedi. Her şeyin

sahicisi çarpar: Bu kadar sürükleyici ve gerilimli metin az bulunur. Aynı gün bitirdim. New York'tan Buenos Aires'e giden bir gemide tuhaf mı tuhaf bir satranç oyunu. Masanın bir tarafında dünya şampiyonu var: Mirko Czentovic. Macar. Sarı kafa. Genç. Yoksul bir Tuna gemicisi olan babası, bir gece bir tahıl gemisine ezilince, iyi kalpli papaz yanına alıyor Mirko'yu. İlgisiz, zor anlayan, okuma yazması problemlili çocuk Mirko. Papaz ile jandarma çavuşu, her akşam üç el satranç oynuyor, onları seyretmek de Mirko'nun en büyük eğlencesi. Bu etapta iki mükemmel paragrafı edebiyat meraklılarıyla paylaşmam şart: "Bir kış akşamı, iki kafadar günlük oyunlarına dalmışken, köyün ana yolundan bu yana hızla yaklaşan bir kızığın küçük çanları duyuldu.

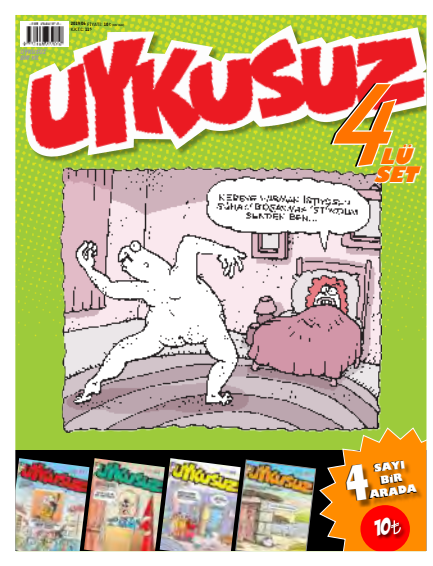
Kasketi karla kaplı bir çiftçi telaşla içeri daldı, yaşlı annesi ölüm döşegindeymiş, papaz da ona son ayinini yapmak için hemen gelmeliymiş.

Papaz hiç duraksamadan onu izledi. Birasını daha bitirmemiş olan jandarma çavuşu, onları uğurlarken yeni bir pipo yaktı ve uzun konçlu, ağır çizmelerini giymeye hazırlanırken, Mirko'nun bakışlarının oyuna başlamış olan satranç tahtasına nasıl dikildiğini ayırmadı. "Dayanamıyor ve araya giriyorum, şu ikinci paragraf 'kırılma noktası' demek, 'postmodern üslup başlangıcı' demek, 'bir nevi sinema' demek: "<Ne o, oyunu tamamlamak mı istiyorsun?> dedi alaycı bir sesle, uykulu çocuğun tahtadaki tek bir taşı bile doğru oynamayı beceremeyeceğinden son derece emindi. Oğlan çekinerek ona baktı, sonra başını salladı ve papazın yerine oturdu. On dört hamleden sonra jandarma çavuşu mat olmuştu ve yenilgisinin yanlışlıkla yaptığı dikkatsiz bir hamleden kaynaklanmadığını itiraf etmek zorunda kaldı. İkinci el de birinciden farklı olmadı." Burada kesiyorum. Tüm bunlar, kitabın sadece ilk formasından. (Bir forma 16 sayfa) Mirko'nun devamına hiç girmiyorum. Hele, Arjantin'e giden gemide, karşısında oturan rakibi Dr. B'den hiç mi hiç bahsetmiyorum. O karizmatik ve zavallı doktordan. Satranç'ı okuyan dostlarım. Mutlaka, muhakkak!

*Vedat Özdemiroğlu / Stand Up / Kadıköy Baba Sahne / 25 Eylül 2019
Çarşamba / 21.30
*Uykusuz Ekibi / Malt Kafası Gecesi / Kadıköy Wall / 26 Eylül 2019
Perşembe / 21.00

Mustafa Satıcı

MARKETLERDE,
GAZETE
BAYİLERİNDE,
KİTAPÇILARDA

Karikatür kitapları,
çizgiromanlar
ciltler ve daha fazlası
uykusuz dükkan'da

www.uykusuzdukkan.com.tr

FURKAN ÖZÜBOĞAN

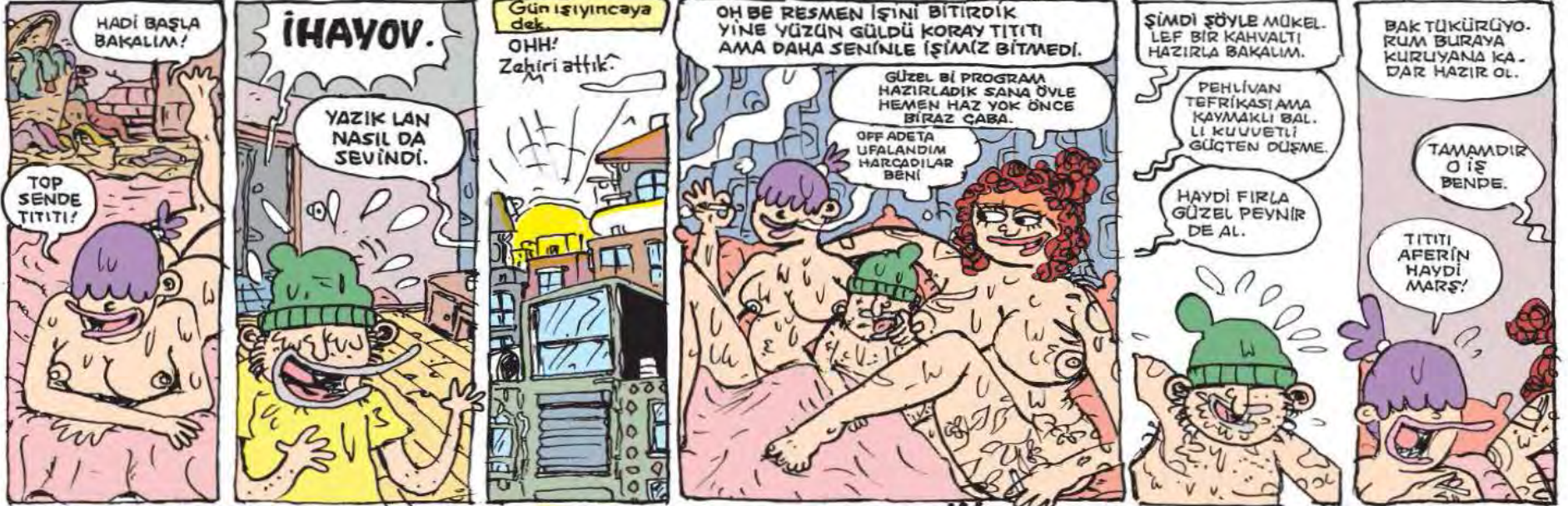

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Macera adı: Fayıl katdavn.

Koray erdi muradına, biz çıkalım kerevetine!

● Biraktı, artık kurtuldu derken, kavun kesme tutkusu babamın yaşlı bedenini bir kez daha esir aldı. Geçmiş yıllarda şikayetlerimiz için doktora başvurduğumuzda, "Tedavi edilebilir fakat tekrar etme

riski yüksek, zehir bütün vücuda yayılmış" uyarısı ile karşı

karşıya geldik. Yaklaşık 2 yıldır herhangi bir sorun yaşamıyorduk fakat bu sabah, henüz kahvaltı bile yapmamışken "Kavun keseyim mi?" diye sorduğunda o günün bugün olduğunu anlamıştım. Hayır cevabını verdiğimde yine sinirlenecek, gözleri kızaracaktı... 2 yıl boyunca hep kontrol altında tutmaya çalıştım ve kavun kesilen ortamlarda bulunmaması için elimden geleni yaptım.

Arkadaş çevresini değiştirmesi için sürekli olarak uyardım ama dün gece gittiğimiz misafirlikte, ikram edilen meyveler arasında kavunun da olması, babamın bu tutkusunu tetikledi ve hastalık aynı gecenin sabahında nüksetti. "Kes baba" dedim. Artık ben de yorulmuştum. Kavunu alıp duvarın dibine çöktü ve elleri titreyerek kestiği kavundan bir dilim aldıktan sonra biraz olsun gevşedi. Rahatlamıştı. Ben ise hala endişeliydim... Evde kavun olmadığı günlerde annemin emekli maaşına göz dikecek, bulamadığı zamanlarda ise kalan son mobilyalarımızı satmaktan çekinmeyecekti...

● Gerçekten rezerve mi? Yoksa 3 erkeği mekanına

almamak için uydurduğun bir yalan mı bu? Emin ol yalan söylüyor olman beni daha çok kırıyor. Gerçi umrunda bile değildir. "3 erkek alamıyoruz arkadaşlar" desen "Nasıl alamıyorsun birader?" diyecek adamlar değiliz biz. Hemen çeker gideriz oracıktan, sorun çıkartmayız sana ama rezerve deyince yalan söylediğini anlıyor ve daha çok üzülüyorum.

Arkadaşlarımın "Hadi gidelim" ısrarına rağmen kalmak istedim orada. Uzaktan izledim. Rezerve olması için de dua ettim. Maalesef değildi. 2 tane güzel kıızı oturtuverdi hemen. Kızlar kalktıktan sonra rezerve kağıdını tekrar koydu masaya. Sonra tekrar güzel kızları aldı. Belli ki sadece güzel kızlar rezervasyon(!) yaptırabiliyordu. Peki çirkin erkeğin rezervasyon yaptırma hakkı yok muydu?

Hemen bununla ilgili bir Facebook sayfası kurup yeterli üye sayısına ulaşmamız gerekiyordu. Örgütlenebilecek en güçlü gruplardan bir tanesi de mekana alınmayan erkeklerdir bence. Garsonları dürüst olmaya davet ediyorum. Kırılır mıyız gücenir miyiz diye düşünmeden, ellerinin tersiyle iterek, doğrudan gözlerimizin içine bakarak "Erkek almıyoruz" desinler.

● Türk korku filmlerinde cinlerin vizyon sahibi karakterler olduklarını görebiliyoruz. Genellikle, havuzlu ve dubleks evde yaşayan zenginlere musallat oluyorlar. İstisnalar elbette var. Asıl problem ise yardım alınan kişilerin profesyonellikten uzak olması. İzlediğim herhangi bir filmde büyü bozma hizmeti almak için kurumsal bir firmaya başvurulduğunu görmedim ben. İzbe ve şehirden uzak evlerde yaşayan garip kişilerden yardım alınıyor genellikle. Bu sektör değişmeli ve

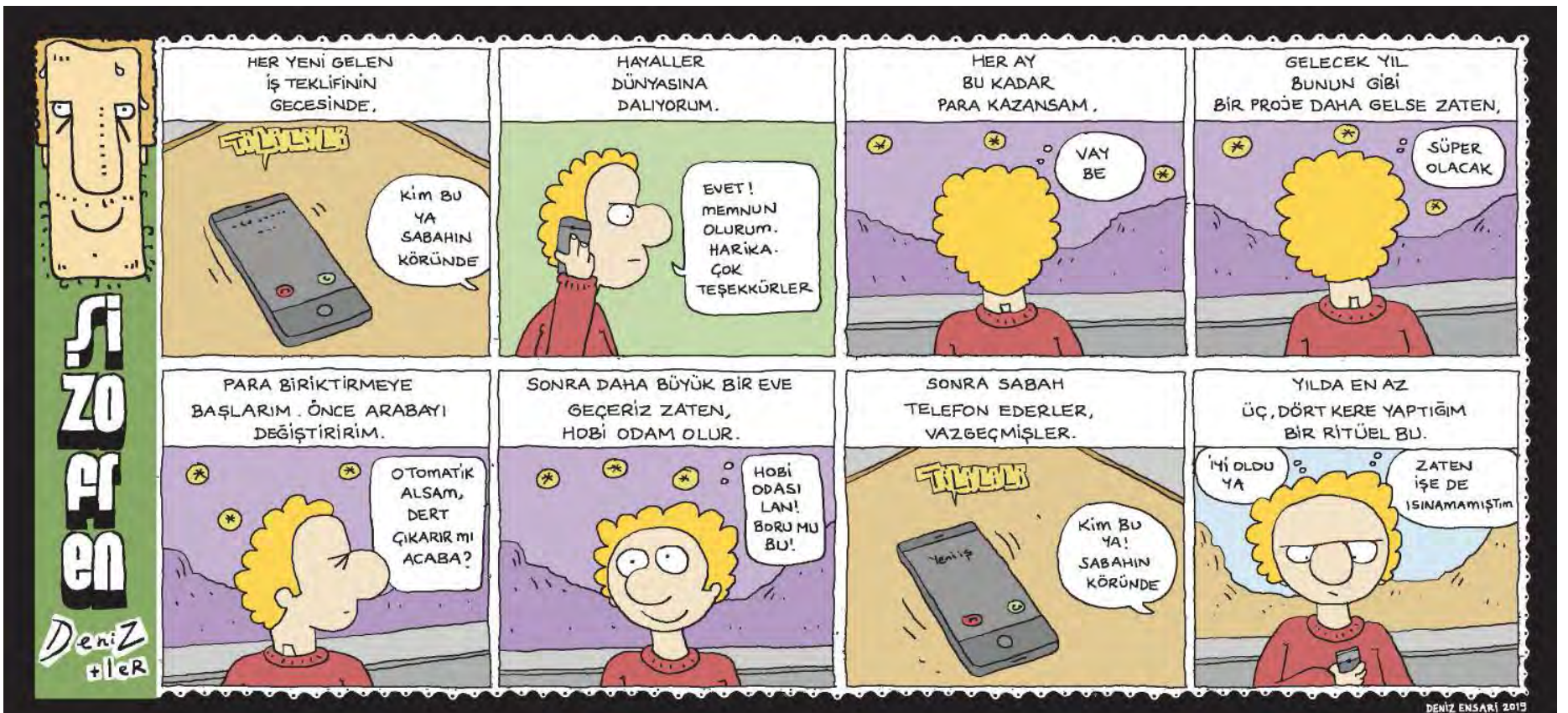
geliştirilmeli diye düşünüyorum.

Online olarak randevu alabileceği, büyü bozma eylemi başarısız olduğu takdirde para iadesi yapan ve daha da önemlisi en az 2 yıl musallat olmayacağı garantisi veren kurumsal bir firmadan hizmet almayı hak ediyor insanlar. Biraz vizyon biraz görsellik katarak fatura kesildiği takdirde fiyatı iki üç katına çıkartabilirsin. Hatta ilgili personel, takım elbiselerini giyip bir sunum yapmalı. "Bakın böyle bozuyoruz büyüü" diye... Yine online olarak da takibini yapabilmeliyiz bu işin. Sorgu ekranını açtığımızda büyü bozumunun hangi aşamada olduğunu, ne zaman sonuçlanacağını da görebilmeliyiz.

● "Şuh kakhahalar eşliğinde şarap içerken" diye başladı cümleye... Nasıl bir kakhaha türü olduğunu anlayamadım başta. Belki bira içip leblebi kemirirken ben de şuh kakhahalar atıyordum ama anlamını bilmediğim için bunu ifade edemiyordum. Bu kelime çok hoşuma gitti ve gündelik hayatımda sıkça kullanmaya başladım. Araştırma gereği duymuyordum çünkü anlamını öğrendiğimde büyü bozulabilir ve soğuyabilirdim.

Bilmediğim bir eylemi gerçekleştirmek çok daha güzeldi ve artık ben de şuh kakhahalar eşliğinde bir şeyler yapıyordum bence. Öyle bağımlısı olmuştum ki kim bilir yemek yerken ya da sohbet ederken ve hatta minibüste bile şuh kakhahalar bana eşlik ediyordu. Uzun süre araştırmamak için direneceğim ve bir süre hayatımda yer edinecek olan yeni favori kelimemdi bu. Günlerce ona sarılıp uyudum. Onunla beslendim. Yerini yeni bir kelimeye bırakana dek onunla güzel bir ilişkimiz olacak fakat gün gelecek bir daha kullanmamak üzere kelime haznemin en ücra köşesine göndereceğim onu.

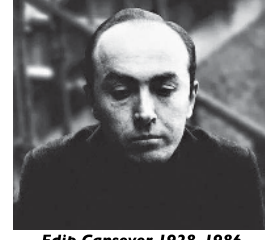
ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Biliyorsunuz ya bir ağrısı vardır gitmenin/ Nereye, ama nereye olursa gitmenin"

Edip Cansever

"KIR DÜĞÜNÜ"/("Düğünümüz kırdı saykodelik olsun"/ "Dinar Badosu" grubunun bir şarkısından) "Kır Düğünü" denilen o düğün etme çeşidi. Ağaçlardan ağaçlara hafif bombe yapmış kablolar. Onlara asılı çıplak ampuller.(rüzgârla salınıyorlar- "tasarruf ampulü" değil; eski usul sarı, şeffaf, ışıltılı...) Hava mülayim. Gökte kıprışan yıldızlar.Yaprak hışırtıları. Papatyalardan olma taçlar. Fiyonk, tül, yaldız... Hepsi... Hepsi tamam. İşte o en romantik, (neredeyse bütün kızların meftun olduğu) düğün biçimi; O vuku buluyor şu an. Ama işte gelin görün ki "kır" yok ortalıkta.Tek eksik o. Caddenin kıyısında yapıyorlar o işi. Tam karşımda. Şehrin tam göbeğinde. (Kaleiçi'nin bir boşluğu bu, otoparkta galiba orası yakın zamanlara kadar) İşte tam o "kır düğünü" ne bakan bir yatakta uyumaya çalışıyorum. (aramızda sadece cadde) Hayatımda hiç duymadığım yükseklikte (ama sahiden, hiç duymadığım) açılmış bize doğru çevrilmiş hoparlörler. Bangır bangır. Birkaç metre ileride sıra sıra apartmanlar. (Burger King falan) Kır düğünü olur mu öyle? Bu nasıl kır? Seslerin kirlara, boş tepelere, fundallıklara doğru dağılıp uçuşması falan gerekmiyor mu? Çok tiz ve çok bas mekanik makine gürültüleri halinde duyuluyor. (o derece açılınca) Cehennem azabı. (sevdiğinin --başkasıyla- -düğünü izleyen gencin acısıyla yarışır) Sarsıcı. (mecazi anlamda kullanmıyorum--Blast Etkisi--) Uyumaya imkân yok. Uyumamaya da imkân yok. Kalk, otur; o da çare değil. Öyle de olmaz. O gürültüyle öylece oturup duramazsın. Ardarda;Ankara, Muğla, Sivas oyun havaları, Roman, Laz, Kürt, Ege türküleri. Trakya... (Sanki Türkiye başka bir ülkeyle evleniyor--gerçi en hoş yanı bu çeşitlilik--ama aklım da karışmıyor değil:"kavramsal" bir düğün?--) Reynmen, Demet Akalın, Hadise, İbrahim Tatlıses, Ben Fero,Ajda... "Kır Düğünü" yeni bir aşamaya geçiyor... (mozaik'in dizilimi yeni bir hızla...)

Böyle durumlar için bir kulaklığım var.(çok şükür) Kocaman, çok gürültülü işlerde çalışanlar için üretilmiş. Kalkıp onu takıyorum. Uyuma gözlüklerimi de. (Düğün perdelerine de vuruyor çünkü--başka uzak

Edip Cansever 1928-1986

“eğlence”lerin yeşil lazerleri de yalayıp geçiyor perdeleri ara ara--) Örtüleri de üzerime çekiyorum. Kır Düğünü dışarıda kalıyor. “Bir kaplumbağa kafasını içeri çektiğinde olan şey”e benzer bir durum. Herhalde yani. Bilmiyoruz. İninin derinlerine çekilir gibi başını o delikten içeri çektiğinde... Kendi derinlerine... Ne hissediyor? Hep merak ederim. Uykuya dalmaya çalışırken kısık gözlerle ara ara o delikten gelen soluk ışığa bakar mı? Hem kendisi, hem de kendi kendisinin mağarası olan hayvan. Bir mağarayla; kendi mağarasıyla dolaşıyor. Bir bedeli var tabii. Çok ağır ağır hareket edebiliyor. Geçenlerde bir video gördüm. Kabuğunun altına tekerlekler takmışlar. Aman allahım o nasıl bir koşma. O nasıl? At gibi fıldır fıldır bir oraya bir buraya koşturup duruyor. Bir saniye olsun durup dinlenmiyor.Vızır vızır. Hem çok sevindim hem içim burkuldu. Yazık. Ben;“öyle ağır ağır gezmek onun karakteri/ meşrebi; o öyle sevir aynı zamanda, adeti/tarzı öyle onun, sırf kabuğu ağır diye değil” falan filan...

Pieter Bruegel'in "Kır Düğünü" tablosu 1525-1569

zannediyordum. Değilmiş öyle. Meğer içinde kurtlu çocuklar gibi ordan oraya koşuşturup durmak isteyen bir taraf varmış. (belki de bütün "taraf"ları o şekil) Evi/mağarası sırtındayken, aniden karavan sahibi olmuş gibi oluverdi. "Kaç tane varsa dünyada her birine o tekerleklerden taksak ya" diye düşündüm. Çok sevindim. Hemen ardından, kendime geldim. "Ne diyorum ben, olmaz öyle şey "doğa'ya, doğalarına müdahale etmek yanlış olur. Doğallıklarını bozmayalım, bu işler eğlence değil, kim bilir hiç hesap etmediğimiz, ne çeşit komplikasyonlara sebep oluruz" gibisinden, "doğalci" akıllar fikirler içinde kayboldum. Sanki biz kendi doğallığımız içinde yaşıyormuşuz gibi; kendi kıcımıza motorlar takıp uçmayı kaçmayı... Herneyse... Yazı bitti...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

(not: Geçen haftaki yazıda Hayalî'ye ait gazelin o çok çok çok ünlü mısraının yanına, hayranı olduğum bir başka büyük şairimizin adını; "Füzûlî"yi yazmışım. Olacak şey değil. Ama olmuş işte. Eh ne demişler; "Beşer şaşar" Affola)

Dinar Badosu'nun "Aya da Gidelim Osman" adlı albümü

ÖZER AYDOĞAN

ADAMLAR

ANTI KLİŞE TİMİ

gizcengiz@icloud.com

BARBAROS=ALTUŞ

Uykusuz

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 18 Eylül 2019 | Sayı: 629

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCISI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımesit Mah. Asmalımesit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM
En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

ORTAM'IN AZIMLE YAZDIĞI SENARYOSUNUN BAŞKAHRAMANI BAKKAL ÇIRAĞI MAKSUT, ÜNLÜ YAZAR MERAL'İN EVİNDEDİR. MANİTASI BRUNO'YU VENEDİK'TE OTEL ODASINDA KÜRATÖRÜYLE YAKALAMIS MERAL, BAYAĞI Bİ ŞARAPTAN SONRA HEM GERÇEKTEN CANI ÇEKTİĞİ, HEM DE BRUNO'YA İNTİKAM OLSUN DİYE MAKSUT'A ASILMAKTADIR. AMMAA.....

